

Portret van de wereld in een notendop

THEATER ★★★★★

Perhaps all the dragons

Berlin

Gezien op 9/5 in Les Brigittines.

Nog tot 18/5

Hoeveel schakels heb je nodig om contact te leggen met eender wie van de zeven miljard mensen die op deze aardbol rondlopen? Niet meer dan zes, berekende sociale psychologen. De *six degrees of separation*-theorie is het uitgangspunt van *Perhaps all the dragons*, waarmee multimedia-collectief Berlin zijn tiende verjaardag viert. Het resultaat is een portret van de wereld in een notendop, helemaal op maat van Brussel en het Kunstenfestival.

Uithoeken

Dertig toeschouwers nemen plaats voor evenveel tv-schermen aan een knusse vergadertafel. Je krijgt vijf een-op-eenverhalen voorgeschoteld, door Berlin gesprokkeld tijdens werkreizen naar de verste uithoeken van de wereld – van Iqaluit op de Noordpool tot de verlaten mijnstad Bonanza in Colorado. Op een na zijn ze allemaal waargebund. Een Spaanse toreador met dwerggroei, een Weense dirigent die terugblijkt op de oorlog, een Indiase boer die door bureaucratische fraude bijna twintig jaar als dode door het leven ging, een Franse schrijver die door de massale verspreiding van het antoniussuur in het dorpje Pont-Saint-Esprit deels het zicht verloor: uiterlijk kunnen deze mensen niet minder met elkaar te maken hebben, wa-

'Perhaps all the dragons': kan een voorstelling té goed kloppen? © Bram Reekmans

re het niet dat ze stuk voor stuk de dood in de ogen hebben gekeken.

Resoneren

In het Babylonische geroezemoes van zeventien talen gaan hun verhalen met elkaar resoneren. Ook dialogeren de *interviewees* over de interfaces heen als waren het levende acteurs. In *Perhaps all the dragons* holt de poëzie de werkelijkheid achter-

na, net zoals de voorstelling tot op zekere hoogte haar eigen dramaturgie. Zelf ben je immers de ontbrekende zesde schakel in dit netwerk van gevonden verhalen, maar zoveel valt er niet meer te verbinden. Berlin heeft de puzzel van het toeval al voor je gelegd. Het beeldscherm, waarbinnen alles minutieus gecomponeerd is, van de props aan de muur tot de spreekpauzes toe, geeft je blik een te nadrukkelijk kader. *Per-*

haps all the dragons legt bovendien nodeloos zijn eigen fictief-documentaire constructie uit. Kan een voorstelling te goed kloppen? Berlin opent een schatkist vol onwaarschijnlijke verhalen, maar het is activerend als je daarmee je eigen script mag schrijven en niet weet of je het spoor van de poëzie of de realiteit volgt.

CHARLOTTE DE SOMVIELE

Berlin reisde naar de verste uithoeken van de wereld en sprokkelde er verhalen